

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce: **M. R.**

proti

žalované: **Vysoká škola ekonomická v Praze**
sídlem náměstí Winstona Churchilla 1938/4, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí rektora Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 19. 5. 2015, zn. 1709/2015-9202

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí rektora Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 19. 5. 2015, zn. 1709/2015-9202 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí děkana Fakulty informatiky a statistiky Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 22. 2. 2011, č. j. 45/11 (dále jen „provostupňové rozhodnutí“), kterým bylo žalobci ukončeno studium bakalářského studijního oboru Podnikové informační systémy na Fakultě informatiky a statistiky.

Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobci po skončení zimního semestru 2010/2011 zbylo 61 kreditových poukázek. Pro řádné dokončení studia jich potřebuje minimálně 70, tedy

více, než kolik jich má k dispozici. V průběhu dosavadních pěti semestrů studia žalobce ztratil 66 kreditových poukázek nesplněním studijních povinností a 27 mu bylo odečteno jako sankce za příliš nízký počet kontrolních kreditů dle čl. 9 Studijního a zkušebního řádu a celkem 48 náhradních kreditových poukázek mu bylo nenárokově přiděleno. Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách se studium ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. Podle čl. 20 odst. 1 písm. a) Studijního a zkušebního řádu rozhodne děkan o ukončení studia studentovi, který nemá po skončení semestru k dispozici počet kreditových poukázek nutných k řádnému ukončení studia a děkan mu nepřidělí další kreditové poukázky. Žalobce se tedy objektivně dostal do situace, kdy děkan rozhodne o ukončení jeho studia.

3. K námitce žalobce, že kritické množství kreditových poukázek ztratil v důsledku nesprávného procesu omlouvání nesplněných studijních povinností stanoveného vedením VOŠIS, který je v rozporu se Studijním a zkušebním řádem, rektorka v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že souhlasí se žalobcem, že podmínky omlouvání stanovené v čl. 14 SZŘ nemohou být vnitřními předpisy nižší právní síly zpřísněny, a pokud se tak stalo, je taková přísnější úprava neúčinná. Požadavky stanovené v čl. 14 SZŘ, tj. podání žádosti o omluvení do 3 dnů po datu konání zkoušky, příp. do 3 dnů po odpadnutí překážky a povinnost informovat studijní oddělení při překážce trvající déle než 15 dnů, tím však nejsou dotčeny. Žalobce argumentoval, že byl nemocný v období od 30. 10. 2010 do 30. 11. 2010, od 10. 12. 2010 do 21. 12. 2010 a od 4. 1. 2011 do 13. 1. 2011. O omluvení studijních povinností požádal však až dne 10. 2. 2011. K žádosti připojil kopii propouštěcí zprávy dokládající hospitalizaci v období od 6. 11. 2010 do 15. 11. 2010, kopii lékařské zprávy, dle které byl v období od 10. 12. 2010 do 21. 12. 2010 ambulantně léčen na stomatologické klinice a výměnný list – poukaz k odbornému vyšetření, ošetření, ústavnímu léčení, dle kterého byl v období od 4. 1. 2011 do 13. 1. 2011 ze zdravotních důvodů neschopen. Žalobce tedy nesplnil požadavek dle čl. 14 SZŘ, když o omluvení studijních povinností nepožádal včas. Argument žalobce, že žádost o omluvu nemohl podat dříve, protože mu v tom objektivně bránily projevy probíhajícího onemocnění, rektorka odmítla s odůvodněním, že z výpisů přihlášení žalobce do interní počítačové sítě VOŠIS bylo zjištěno, že žadatel se do systému v době tvrzených onemocnění opakovaně přihlásil ve dnech 18. 11. 2010; 13., 14. A 19. 12. 2010; 4., 8., 9., a 11. 1. 2011; a dne 14. 12. 2010 dokonce z počítače umístěného v budově školy. Dále žalovaná uvedla, že i v případě včas uplatněné omluvy nenastává omluvení studijních povinností automaticky. O omluvení rozhoduje vyučující, popř. vedoucí pracoviště, a je na jeho uvážení, zda uzná, že dokládané onemocnění dosahuje takové intenzity a časového rozsahu, aby bylo uznatelné jako překážka plnění studijních povinností ve smyslu čl. 14 SZŘ. Rozhodující však bylo, že žalobce žádost uplatnil pozdě. Konkrétně až poté, co se dozvěděl, že děkan nevyhoví jeho žádosti o přidělení dalších náhradních kreditových poukázek.
4. K námitce žalobce, že kreditové ohodnocení jednotlivých předmětů studijního oboru uveřejněné v rámci vzorového studijního plánu neodpovídá skutečnosti, žalovaná uvedla, že tvrzení žalobce je mylné k čemuž dále sdělila, že možným vysvětlením je skutečnost, že studijní plán se v minulosti měnil, když určitý počet volitelných předmětů byl nahrazen nižším počtem předmětů o vyšší studijní zátěži a vyšším kreditovým ohodnocením. Pokud žalobce zpětně porovnal svůj studijní plán s novým studijním plánem, který se však nevztahoval na jeho studium, mohl dospět k mylnému závěru, že za některé předměty obdržel nižší počet kreditů, než uvádí studijní plán. Možnost, že tato okolnost ovlivnila děkana fakulty při rozhodování o přidělení náhradních kreditových poukázek, byla vyjádřením děkana vyvrácena.
5. Konečně uvedla, že rozhodnutí děkana ze dne 22. 2. 2011 splňuje všechny předepsané náležitosti dle § 68 odst. 3 písm. g) zákona o vysokých školách.

Stručný obsah žaloby

Žalobce v odůvodnění žaloby uvedl, že mu bylo dne 19. 4. 2011 ukončeno studium rozhodnutím Vysoké školy Ekonomické v Praze č. j. 38/11, které potvrzovalo rozhodnutí Vysoké školy Ekonomické v Praze č. j. 45/11 ze dne 22. 02. 2011. Následně bylo rozhodnutí č. j. 38/11 rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 03. 2015, č. j. 7 A 328/2011 - 78 zrušeno. V předmětné věci bylo opětovně rozhodnuto napadeným rozhodnutím rektorky Vysoké školy ekonomické v Praze, které potvrzuje rozhodnutí č. j. 45/11 a zamítá žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí č. j. 45/11. Žalobce skutková zjištění a závěry žalované v napadeném rozhodnutí nepovažuje důvodné. Žalobce namítl, že žalovaná mohla při přezkoumání rozhodnutí č. j. 45/11 vyjít nejenom z dokumentů doručených v rámci přezkumného řízení, ale také z právně závazného názoru soudu a veškerých podkladů žalobce dodaných v rámci soudního řízení 7 A 328/2011, rozšiřujících a zpřesňujících skutkový stav, žalovaná tak však neučinila a opakovaně rozhodnutím č. j. 1709/2015 rozhodla v neprospěch žalobce. Žalobce považuje odůvodnění svých námitek učiněných v rámci přezkumného řízení a obsažených v rozhodnutí č. j. 1709/2015 za zmatečné, vnitřně rozporné a věcně nesprávné.

6. Konkrétně žalobce namítl, nesprávný proces omlouvání nesplněných studijních povinností stanovený pomocí interních předpisů vedením VOŠIS, k čemuž uvedl, že žalovaná ve svém odůvodnění napadeného rozhodnutí sice přímo netvrdí, že ke zpřísnění podmínek studia stanovených SZŘ došlo, ale zrušení omluvy podle čl. 14, odst. 1 SŘS a zkrácení patnáctidenní lhůty stanovené čl. 14 odst. 3 na třídní, resp. neurčitou lhůtu "ihned" za nic jiného, než zpřísnění, nelze považovat. Tvzením rektorky obsaženým v napadeném rozhodnutí tak žalobce považuje za nepřímou prokázanou, že jednáním vedení VOŠIS došlo k namítanému porušení SZŘ a v souvislosti s tím i k porušení § 22 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“). Postupem studijního oddělení VOŠIS, za který v plném rozsahu v rámci zmocnění ředitele VOŠIS zodpovídá žalovaná, došlo k poškození žalobce vedoucího až k vyloučení ze studia a žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádala s tímto stavem zcela nedostatečně a především v neprospěch žalobce.
7. Dále namítl, že dle odůvodnění napadnutého rozhodnutí má student apriori předpokládat nejen nesprávný proces omlouvání nesplněných studijních povinností stanovený vedením VOŠIS, ale u každé normy, či předpisu studijního oddělení/ředitele VOŠIS je povinen prověřit, zda je v souladu se SZŘ, a pokud nikoli, musí postupovat v souladu se SZŘ. V případě, že tak student takto postupovat nebude, tedy nebude předpokládat, že prekluzivní lhůta stanovená studijním oddělením VOŠIS neplatí pro rozpor s vnitřními předpisy vysoké školy, bude mu jednání, resp. objektivní nemožnost jednat, v souladu s předpisem studijního oddělení VOŠIS přičítáno k jeho tíži. Toto absurdní zdůvodnění žalobce odmítá a opakovaně tvrdí, že byl postupem žalované strany, konkrétně studijním oddělením VOŠIS, jednoznačně uveden v omyl, protože přiměřeně nepředpokládal, že studijní oddělení by svoji činností v rámci regulace podmínek studia mohlo porušovat § 22 odst. 2 zákona o vysokých školách a tím žalobci znemožní následnou omluvu předmětů z objektivních důvodů spočívajících v překážkách plnění studijních povinností.
8. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí trpí vnitřním rozporem co do odůvodnění intenzity zdravotních obtíží žalobce, když v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že o omluvě rozhoduje vyučující, popř. vedoucí pracoviště, a je na jeho uvážení, zda uzná, že dokládané onemocnění dosahuje takové intenzity a časového rozsahu, aby bylo uznatelné jako překážka plnění studijních povinností ve smyslu čl. 14 SZŘ. Dále tvrdí, že v případě druhého a třetího omlouvaného období by kladné vyřízení žádosti nebylo vůbec jisté. Uvedené tvrzení koliduje s odůvodněním v soudem zrušeném rozhodnutí žalované (č. j. 38/11) v rámci předcházejícího přezkumného řízení, ve kterém žalovaná argumentuje, že žalobce měl možnost podat žádost o přerušení studia, což však neučinil. Čímž žalovaná připustila, že zdravotní obtíže žalobce dosahovaly intenzity, která postačuje nikoli pouze pro omluvu nesplněné studijní povinnosti, ale i pro přerušení studia. K uvedenému dodal, že ředitel VOŠIS běžně za dostatečně intenzivní a časově náročnou

zdravotní indispozici posuzoval ambulantně ošetřenou bolest v oblasti kyčle. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. č. j. 8 As 38/2011-67, dle kterého má student právo na řádný proces, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi studenty za obecným způsobem stanovených podmínek.

9. Žalobce napadl tvrzení vedení VOŠIS, které dodalo za účelem důkazu v soudním řízení sp. zn. 7 A 328/2011, výpis přihlášení do interní sítě, který prokazuje, že se žalobce opakovaně přihlásil do studijního informačního systému VOŠIS. K čemuž uvedl, že jakýkoli výpis z databáze bez dalšího nelze považovat a připustit jako důkaz, a to i v případě, pomineme-li fakt, že předmětná databáze je plně pod správnou žalované, včetně přihlašovacích údajů žalobce a možnosti neomezené editace obsažených dat. Neboť k přihlášení uživatele může docházet i automatický, bez vůle žalobce, pouhým spuštěním internetového prohlížeče obsahujícího zapamatované přihlašovací údaje spolu s otevřenou přihlašovací stránkou informačního systému VOŠIS v rámci relace prohlížeče, a to ať na domácím PC/notebooku žalobce, tak na sdíleném počítači v budově školy. Naopak žalobce může své tvrzení o překážkách bránících včasné omluvě doložit lékařskými zprávami dokumentujícími jeho zdravotní stav a svědeckými výpověďmi osob, které byly v okolí žalobce v průběhu jeho zdravotní indispozice.
10. Žalobce považuje popsané prověření kreditového ohodnocení jednotlivých předmětů studijního plánu oboru žalobce za neurčité, když jen naznačuje možné vysvětlení. Pokud došlo ke změně kreditového ohodnocení předmětů, pak by takovýto zásah do studijního plánu měl být dostatečně zdokumentován interním rozhodnutím VŠE se stanovením data, k jakému se studijní plán změnil. Toto ovšem žalovaná nijak nedoložila a ani to s jistotou netvrdí, pouze bez dalšího připouští jako možné vysvětlení.
11. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná svým postupem porušila § 22 odst. 2 zákona o vysokých školách, tím, že interní předpisy vydané studijním oddělením fakulty podnikových informačních systému (VOŠIS) byly v přímém rozporu s vnitřními předpisy veřejné vysoké školy, konkrétně studijním a zkušebním řádem VŠE. Toto jednání bylo v příčinné souvislosti s vyloučením žalobce ze studia, neboť vedlo znemožnění možnosti omluvy nesplněných studijních povinností a následnému nedostatku kreditových poukázek pro řádné dokončení studia.

Vyjádření žalované

12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítá, že napadeným rozhodnutím nebyly vypořádány předchozí námitky žalobce na rozpor vnitřních předpisů fakulty. Kromě odůvodnění obsaženého v napadeném rozhodnutí dále uvedla, že pokud žalobce usoudil, že vnitřní předpis fakulty, či Vyšší odborné školy informačních služeb, je v rozporu SZŘ, a proto se jím neřídil, má žalobce i v takovéto situaci povinnost dodržovat SZŘ jako právní předpis vyšší právní síly, jehož zákonnost ostatně sám nijak nezpochybňuje. Konkrétně pokud žalobce usoudil, že lhůta pro omlouvání studijních povinností stanovená ředitelem VOŠIS (tj. ihned) je v rozporu se lhůtou stanovenou SZŘ, (tj. do tří pracovních dnů po termínu, kdy měla být studijní povinnost splněna, nebo poté, kdy pominula překážka splnění studijních povinností na straně studenta), měl postupovat dle SZŘ. Žalobce požádal o omluvu opožděně s více než třítýdenním zpožděním a nebylo mu tedy vyhověno po právu. Dále uvedla, že žalobce žádost o omluvu podal až poté, co dne 8. 2. 2011 neuspěl u zkoušky z předmětu MAT-1, který je jedním ze dvou předmětů, jejichž nesplnění mělo za následek pokles počtu žalobcových kreditových poukázek pod kritickou mez. Žalobce se účelově snaží navodit dojem, že student musí sám přezkoumávat zákonnost vnitřních předpisů, aby zjistil, že se příslušným předpisem může řídit. Tato úvaha je však pomýlená, neboť pokud by student respektoval předpis, který se později ukáže jako nezákonný, nemůže být za toto své jednání stížen negativními právními následky. Nemůže však z titulu nezákonnosti právního předpisu nižší právní síly nerespektovat právní předpis vyšší právní síly.
13. Žalovaná nesouhlasí s námitkou, že napadené rozhodnutí je rozporné, jelikož v něm žalovaná uvádí, že v případě druhého a třetího omlouvaného období by kladné vyřízení žádosti vůbec

nebylo jisté, zatímco v dříve soudem zrušeném rozhodnutí bylo uvedeno, že měl možnost podat žádost o přerušení studia... což však neučinil. Žalovaná tedy nesouhlasí s tím, že rozhodnutí je vnitřně rozporné na základě toho, že obsažená teze je v rozporu s tezí obsaženou v jiném rozhodnutí. Žalovaná k otázce neomluvení žalobcem nesplněných studijních povinností zdůraznila, že rektorka v přezkumném řízení věcně nepřezkoumávala, zda žalobcem dokládané překážky ve studiu dosáhly potřebné intenzity nutné k omluvení nesplněných studijních povinností, nýbrž potvrdila prvostupňové rozhodnutí proto, že žalobce o omluvení požádal opožděně.

14. Žalovaná odmítá nařčení, že v předmětném případě konkrétní data účelově editovala. Rovněž odmítá, že tato data nemohou být považována za důkazní prostředek, neboť za důkaz může sloužit cokoli, co může ozřejmit stav věci. Dále uvedla, že žalobce sice tvrdí, že může dokázat, že zdravotní stav mu neumožňoval požádat o omluvení dříve, avšak v průběhu řízení o ukončení svého studia ani v dosavadním průběhu soudního řízení takové důkazy nepředložil. Žalobce nikdy nedoložil, proč nemohl o omluvení požádat do tří pracovních dnů po skončení časových období, ve kterých trpěl určitými zdravotními potížemi. Absence důkazů a výše uvedené skutečnosti vyvolávají podezření, že žalobce se pokusil účelově využít institutu omluvy poté, co u předepsaných zkoušek neuspěl a ředitel VOŠIS mu následně ani nepřidělil další náhradní kreditové poukázky.
15. Závěrem žalovaná shrnula, že studium žalobce bylo ukončeno zcela podle práva, když se mu nedostávalo kreditových poukázek k řádnému dokončení studia. Do této situace se žalobce dostal vlastní vinou, když v průběhu studia ztratil celkem 66 kreditových poukázek v důsledku nesplnění studijních povinností (tj. neúspěšných zkoušek) a dalších 27 kreditových poukázek mu bylo v souladu se SZŘ odečteno jako sankce za příliš pomalé studium. Studium žalobce by bývalo bylo ukončeno již podstatně dříve, pokud by mu nebyly nenárokově přiděleny náhradní kreditové poukázky. Když žalobce na konci zimního semestru akademického roku 2010/2011 zjistil, že mu náhradní kreditové poukázky opětovně přiděleny nebudou, pokusil se dosáhnout zpětného omluvení některých nesplněných povinností. Omluva však nebyla uznána, protože nebyla podána ve lhůtě stanovená SZŘ a žalobce nijak nedoložil, že by mu ve včasném podání bránilo omluvitelné překážky. Žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout.

Řízení před správním orgánem

16. Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Žádostí ze dne 10. 2. 2011, doručenou téhož dne, žalobce požádal o přidělení náhradních kreditů ze zdravotních důvodů a nemožnosti se omluvit ze zkoušky do 3 dnů od vzniku pracovní neschopnosti pro povahu jeho zdravotních obtíží. Žádost obsahuje dodatečný nedatovaný text vložený školou: „Rozhodnutí: vyřízeno záporně.“ A dále rukou psaný text: „Domnívá-li se student, že došlo k porušení předpisů VŠE, doporučuji odvolání, které celou situaci objektivně posoudí.“
17. Z obsahu stránky elektronické nástěnky školy ze dne 8. 2. 2011 plyne, že jméno žalobce je uvedeno v seznamu studentů, jejichž žádosti o kredity nebylo vyhověno.
18. Rozhodnutím děkana Fakulty informatiky a statistiky VŠE v Praze ze dne 22. 2. 2011, č. j. 45/11, bylo ukončeno studium žalobce, kdy v odůvodnění rozhodnutí je uvedeno: „Po skončení semestru nemáte k dispozici počet kreditových poukázek nutných k řádnému ukončení studia a další kreditové poukázky Vám nepřidělují“.
19. Proti rozhodnutí děkana fakulty podal žalobce žádost, datovanou k 24. 3. 2011, o přezkoumání rozhodnutí podle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, ve které namítl nesprávnou aplikaci studijních předpisů a překročení kompetence studijního oddělení. Žalobce uvedl, že pro opakující zdravotní problémy byl hospitalizován od 30. 10. - 30. 11. 2010, od 10. 12. - 21. 12. 2010 a od 4. 1. - 13. 1. 2011, což znemožnilo žalobci se účastnit značné části výuky i části zkouškového období, přesto nesplnil pouze dva předměty (DAS_2 a MAT_2) z důvodu nízkého nebo žádného

průběžného hodnocení. Proto se obrátil na ředitele školy a studijní referentku, kteří mu sdělili, že z důvodu nepředložení potvrzení o zdravotní neschopnosti nelze předměty omluvit. Proto žalobce podal žádost o přidělení kreditů, která byla zamítnuta. Žalobce dále uvedl, že studijní řád VŠE v Praze stanoví v čl. 14 podmínky pro omluvu předmětu, dále omluvu předmětu řeší Opatření děkana FIS 1/2010 v čl. 2. Dle žalobce studijní oddělení v červnu 2010 vydalo vadné „parapravní normy“, jejichž vydání nebylo v kompetenci studijního oddělení a které jsou v rozporu se studijním řádem i výše uvedeným opatřením děkana, jestliže stanovily prekluzivní lhůtu 3 dnů pro oznámení pracovní neschopnosti, resp. ihned, a zároveň byla zakázána omluva prostřednictvím vyučujícího s tím, že o veškerých omluvách rozhoduje ředitel školy. Těmito správními akty studijního oddělení byl dle žalobce narušen obecný princip právní jistoty, který poskytuje studijní řád, neboť vážně nemocní studenti ztratili možnost se omluvit z předmětu z důvodu neoprávněně stanovené prekluzivní lhůty. Jelikož byl žalobce na infekčním oddělení, nemohl ihned oznámit svou pracovní neschopnost. V úvahu nepřipadalo ani přerušení studia, protože zdravotní potíže nebyly takového rozsahu, aby postačovaly k přerušení studia v průběhu semestru. Dále žalobce namítl, že faktický počet získaných kreditů při splnění vzorového studijního plánu je jiný, o 5 kreditů nižší. Odborově volitelné moduly 1,2,3 a volitelné moduly 1 a 2 jsou fakticky hodnoceny o jeden kredit méně, proto má student studující podle vzorového studia na konci studia pouze 175 kreditů namísto 180, což mohlo ovlivnit rozhodování o žádosti žalobce o přidělení kreditů, jestliže ředitel školy měl k dispozici celkový počet splněných kreditů, který byl o 3 nižší, než měl být dle studijního plánu.

20. Dle propouštěcí zprávy ze dne 15. 11. 2010 byl žalobce hospitalizován v období od 6. 11. 2010 do 15. 11. 2010 na infekčním oddělení Pardubické krajské nemocnice, a. s. Dle lékařské zprávy ze dne 21. 3. 2011 byl žalobce léčen v období od 10. 12. 2010 do 21. 12. 2010 ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze. Dle výměnného listu – poukazu ze dne 13. 1. 2011 vystaveném MUDr. R. K. byl žalobce ze zdravotních důvodů neschopen v období od 4. 1. do 13. 1. 2011.
21. Rozhodnutím rektora Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 19. 4. 2011, č. j. 38/11-9012-9962, bylo potvrzeno rozhodnutí děkana fakulty informatiky a statistiky VŠE v Praze o ukončení studia.
22. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2015, č. j. 7 A 328/2011 – 78, bylo zrušeno rozhodnutí rektora Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 19. 4. 2011, č. j. 38/11-9012-9962, z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, neboť z něj není zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností a tomu odpovídajících úvah správní orgán rozhodl, když se nedostatečně vypořádal s uplatněnými námitkami žalobce v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana.
23. Žalované pro zrušení výše uvedeného rozhodnutí ve věci opětovně rozhodla napadeným rozhodnutím.

Řízení před soudem

24. Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaná ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání, a tedy se má za to, že svůj souhlas udělili.

Vypořádání žalobních bodů

25. Jelikož bylo ve věci již jednou Městským soudem v Praze rozhodnuto, přičemž soud dříve vydané rozhodnutí správního orgánu zrušil pro nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatečného vypořádání se s uplatněnými námitkami žalobce v žádosti o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí a uložil žalované povinnost ve věci znovu rozhodnout tak, aby bylo jednoznačně

patrné, jak se vypořádala s uplatněnými námitkami žalobce, a žalobce rovněž vznesl námitku nepřezkoumatelnosti, zabýval se soud nejdříve přezkoumatelností napadeného rozhodnutí.

26. Nejprve soud zkoumal, zda žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádala s námitkami žalobce vznesenými v žádosti o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí. Žalobce v žádosti uvedl tři námitky. Dle první námitky došlo ve věci k příliš restriktivní a chybné aplikaci studijních předpisů a současně s tímto byly aplikovány i nařízení studijního oddělení vydané mimo kompetenci součásti školy vše v souvislosti s omluvením studijních povinností, přičemž řádné omluvení studijních povinností je podmínkou pro vrácení kreditových poukázek. K první námitce soud konstatuje, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí s uvedenou námitkou dostatečně a srozumitelně vypořádala, když uvedla, že se žalobce dostal do situace, kdy nemá dostatek kreditových poukázek k ukončení studia, a proto mu bylo studium ukončeno. A k procesu omlouvání uvedla, že podmínky omlouvání stanovené v čl. 14 SZŘ nemohou být vnitřními předpisy nižší právní síly zpřísněny, a pokud se tak stalo, je taková přísnější úprava neúčinná, avšak požadavky stanovené v čl. 14 SZŘ, tj. podání žádosti o omluvení do 3 dnů po datu konání zkoušky, příp. do 3 dnů po odpadnutí překážky a povinnost informovat studijní oddělení při překážce trvající déle než 15 dnů, tím nejsou dotčeny, přičemž žalobce nesplnil požadavek dle čl. 14 SZŘ, když o omluvení studijních povinností nepožádal včas.
27. Dle druhé námitky žalobci aplikací nařízení studijního oddělení vznikla škoda ve výši 76.500 Kč, kterou představuje uhrazené školné. Ke druhé námitce žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že tato okolnost nemá v řízení o ukončení studia podle čl. 20 SZŘ žádnou relevanci. I zde soud shledal, že se žalovaná byť velmi stručně, ale přesto dostatečně vypořádala s uvedenou námitkou, neboť je zřejmé, že bylo-li studium ukončeno dle čl. 20 SZŘ nemá toto ukončení nic společného s hrazením školeného. Rovněž ani žalobce uvedenou námitku dále v žalobě nevznesl.
28. Ve třetí námitce žalobce v žádosti o přezkum namítl, že faktický počet získaných kreditů při striktním plnění zveřejněného vzorového studijního plánu je o pět kreditů nižší. Ke třetí námitce žalovaná uvedla, že tvrzení žalobce prověřila a je mylné. Dále zde uvedla, že možným vysvětlením je skutečnost, že studijní plán se v minulosti měnil, a pokud žalobce zpětně porovnal svůj studijní plán s novým studijním plánem, který se však nevztahoval na jeho studium, mohl dospět k mylnému závěru, že za některé předměty dostal nižší počet kreditů. Žalovaná se tedy vypořádala i s třetí námitkou, když jednak prověřila, zda je tvrzení žalobce pravdivé, přičemž dospěla k závěru, že nikoli. Dále nabídla i vysvětlení, proč žalobce dospěl k mylnému závěru.
29. Soud tedy shledal, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádala se všemi námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí je rovněž srozumitelné, když z něho je patrné jak a proč žalovaná rozhodla a neshledal jej ani vnitřně rozporné. K námitce žalobce, dle které tvrzení obsažené v napadeném rozhodnutí koliduje s tvrzením obsaženým v jiném rozhodnutí, tj. v rozhodnutí č. j. 38/11, soud konstatuje, že tato skutečnost nepůsobí nesrozumitelnost resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
30. Dále se soud zabýval stěžejní otázkou ve věci, a to zda žalobce požádal včas o omluvení splnění studijních povinností.
31. *Dle § 22 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen zákon o vysokých školách) musí být vnitřní předpisy součástí v souladu s vnitřními předpisy veřejné vysoké školy.*
32. *Dle čl. 14 odst. 1 Studijního a zkušebního řádu VŠE v Praze pro studium v bakalářských a magisterských studijních programech (dále jen „SZŘ“) pokud student z vážných důvodů nemohl splnit studijní povinnost, může vyučujícího nebo zkoušejícího požádat o její omluvení, a to nejdéle do 3 pracovních dnů po termínu, kdy měla být splněna, nebo poté, kdy pominula překážka splnění studijních povinností na straně studenta. O omluvě rozhoduje vyučující nebo zkoušející bezpodkladně. Nelze-li vyučujícího nebo zkoušejícího kontaktovat, zanechá student žádost na sekretariátu příslušného pracoviště.*

33. Dle čl. 14 odst. 2 SZŘ pokud důvod omluvy vyučující nebo zkoušející neuzná, může student do 3 pracovních dnů požádat o omluvu vedoucího příslušného pracoviště.
34. Dle čl. 14 odst. 3 SZŘ pokud překážka plnění studijních povinností na straně studenta trvá déle než 15 kalendářních dnů, je student povinen o této situaci bezodkladně informovat určeného zaměstnance studijního oddělení.
35. Dle čl. 14 odst. 4 SZŘ se studentovi kreditové poukázky za omluvené nesplnění studijních povinností vracejí.
36. Dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách se studium ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.
37. Dle čl. 20 odst. 1 písm. a) SZŘ rozhodne děkan o ukončení studia podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona studentovi, který nemá po skončení semestru k dispozici počet kreditových poukázek nutných k řádnému ukončení studia a děkan mu nepřidělí další kreditové poukázky.
38. Předně soud konstatuje, že mezi žalobcem a žalovanou není sporu o tom, že podmínky stanovené v čl. 14 SZŘ nemohou být vnitřními předpisy nižší právní síly zpřísněny, a pokud se tak stalo, je taková úprava neúčinná. Městský soud v Praze s uvedeným názorem zcela souhlasí, neboť toto plyne jak z obecných právních zásad, tak i z § 22 odst. 2 zákona o vysokých školách. Pro posouzení otázky zda žalobce požádal včas o omluvení splnění studijních povinností, je tedy rozhodná úprava obsažená v SZŘ, a to konkrétně v jeho čl. 14.
39. Jelikož překážka na straně žalobce dle doložené zdravotnické dokumentace nikdy netrvala déle než 15 dní, byl žalobce povinen postupovat dle čl. 14 odst. 1 SZŘ a požádat o prominutí splnění studijní povinnosti nejpozději do 3 pracovních dnů po termínu, kdy měla být splněna, nebo poté, kdy pominula překážka splnění studijních povinností na jeho straně. Ze správního spisu vzal soud za prokázané, že poslední překážka odpadla dne 13. 1. 2011, avšak žalobce požádal o prominutí až dne 10. 2. 2011, tedy až po lhůtě stanovené v čl. 14 odst. 1 SZŘ, když lhůtu co do poslední tvrzené překážky zmeškal o 28 dní a co se týče ostatních překážek, tak lhůty zmeškal v rádech měsíců. Žalobce dále jak ve správním tak ani v soudním řízení nedoložil ničeho dalšího ani věrohodně nevysvětlil, proč omluvu nemohl učinit ihned po té, co byl propuštěn z léčby, soud tedy dospěl k závěru, že žalobci nebránily omluvitelné překážky ke včasnému podání omluvy. Soud se nezabýval otázkou, zda žalobcovy dokládané zdravotní obtíže představovaly vážné důvody resp. překážky dle čl. 14 SZŘ, neboť i kdyby představovaly, nic by to na výše uvedeném závěru nezměnilo. Žalovaná tak zcela správně v napadeném rozhodnutí posoudila otázku co do zmeškání lhůty k omluvě a žalobci nevrátila kreditové poukázky.
40. Nad výše uvedené soud dodává co do výpisu přihlášení do interní sítě, že dle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Rovněž dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 125 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, mohou za důkaz sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci. Dle výše uvedeného tak za důkaz může nepochybně sloužit i výpis přihlášení do interní sítě, neboť z něj lze zjistit, kdy se žalobce přihlásil do sítě, tedy kdy byl schopen vyrozumět i školu např. za pomocí emailu, případně z něj lze zjistit, zda se přihlásil přímo ve škole. Z výpisu je patrné, že se přihlásil ve dnech 18. 11. 2010; 13., 14. A 19. 12. 2010; 4., 8., 9., a 11. 1. 2011; 14. 12. 2010, tedy uvedený důkaz prokazuje skutečnost, že žalobce byl schopen podat omluvu dříve než dne 10. 2. 2011. To jestli se přihlásil i z počítače umístěného v budově školy, však soud nehodnotil, neboť toto z výpisu není soudu jasné a soud neshledal prokázání této skutečnosti vzhledem k výše uvedenému za podstatné. Argument žalobce, že byl výpis pozměněn v jeho neprospěch, soud neshledal důvodným, neboť jej nic nepodporuje a soud nemá žádný důvod pochybovat o jeho pravosti. K argumentu, že k přihlášení došlo automaticky, soud konstatuje, že toto nelze z výpisu ověřit, nicméně i kdyby tomu tak bylo, nic to nemění na skutečnosti, že žalobce nepodal omluvu v čas.

41. Vzhledem k argumentaci žalobce obsažené v žádosti o přezkum považuje soud za vhodné vyjádřit se ke lhůtě stanovené v čl. 14 odst. 3 SZŘ. Lhůtu bezodkladně je nutno chápat, tak že přímo neurčuje, v jakém konkrétním časovém okamžiku je nutno konat ani nemusí nutně znamenat, že je třeba konat ihned, avšak u jakéhokoliv odkladu konání, který nastane, je třeba vždy zjistit, zda se nejedná o odklad zbytečný, a to s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, přičemž by mělo být jednáno v co možná nejkratším časovém úseku.
42. Druhou stěžejní otázkou ve věci je zda, žalobce měl k dispozici dostatek kreditních poukázek nutných k řádnému ukončení studia. Z výpisu zkoušek soud zjistil, že žalobce měl po skončení pátého semestru 61 použitelných kreditních poukázek, přičemž k řádnému ukončení studia jich potřeboval 70, tedy žalobci chybělo 9 kreditních poukázek. Ze správního spisu pak plyne, že děkan mu žádné další kreditní poukázky nepřidělil.
43. V této souvislosti se soud rovněž zabýval ohodnocením předmětů studijního plánu oboru žalobce, resp. jeho nesouladem se vzorovým studijním plánem. Z požadavků na absolvování oboru datovaných ke dni 24. 3. 2011 soud zjistil, že oborově volitelné moduly 1,2,3 jsou hodnoceny po 5 kreditech a volitelné moduly 1,2 po čtyřech kreditech. Z výsledků zkoušek soud zjistil, že žalobce obdržel za volitelný modul – informační a komunikační politika 3 kredity; za oborově volitelné moduly – obchodní a firemní informace, operační systémy po 4 kreditech. Je tedy zřejmé, že počet kreditů neodpovídá. Z uvedených důkazů ani ze správního spisu však nelze bezpochybností zjistit, zda se požadavky na absolvování oboru datované ke dni 24. 3. 2011 vztahovaly, resp. nevztahovaly na žalobce, jak uvedla žalovaná. Určitým vodítkem zde může být výpis z výsledků zkoušek, dle kterého žalobci bylo za sporné předměty odečteno celkem 11 kreditních poukázek, přičemž obdržel rovněž 11 kreditů, dle požadavků na absolvování oboru datovaných ke dni 24. 3. 2011, však měl obdržet 14 kreditů, čemuž by však odpovídal odečet ve výši 14 kreditních poukázek, zjištěná skutečnost tedy svědčí tvrzení žalované.
44. Výše učiněná zjištění však nemají žádný vliv na zákonnost rozhodnutí a to z následujících důvodů. Zaprvé systém kreditních poukázek funguje tak, že žalobci byl na začátku studia přidělen určitý počet kreditních poukázek, konkrétně 216, a při zapsání daného předmětu je mu odečten určitý počet kreditních poukázek, a pokud tento předmět řádně splní, obdrží za jeho splnění přesně ten samý počet kreditů. V dané věci mělo být žalobci za předměty OSY, OFI a IKP přiřazen menší počet kreditů, k čemuž soud konstatuje, že za uvedené předměty žalobci bylo odečteno celkem 11 kreditních poukázek, přičemž za jejich absolvování obdržel rovněž 11 kreditů, tedy výše uvedený nesoulad v ohodnocení předmětů nemůže mít žádný vliv na aktuální rozdíl mezi použitelnými a potřebnými kreditními poukázkami, přičemž právě tento rozdíl byl důvodem ukončení studia žalobce. Za druhé, i kdyby soud přisvědčil názoru žalobce, že byl zkrácen o 3 kredity, resp. při splnění všech dotčených předmětů o 5 kreditů, i toto by nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobci by stále chyběly k řádnému dokončení studia 4 kreditní poukázky.
45. Konečně soud dodává, že v dané věci neshledal, že by nebyl dodržen řádný proces, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi studenty za obecným způsobem stanovených podmínek dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2011, č. j. 8 As 38/2011-67.
46. Vzhledem ke všemu výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žalobci bylo ukončeno studium v souladu s čl. 20 odst. 1 písm. a) SZŘ ve spojení s § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, neboť žalobce nesplňoval požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, když neměl po skončení semestru k dispozici počet kreditových poukázek nutných k řádnému ukončení studia a děkan mu nepřidělil další kreditové poukázky.

Závěr a náklady řízení

47. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
48. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu